

UMMÆLI

Synjarans játtan

*Kári Øster
tolkar Beckett
í Sjónleikar-
húsinum við
professionelt
tamdum spæli*

Hanus Kamban

Menniskjan er neyvan eintýdd. Heldur er hon sett saman av mongum eg-útgávum, sum eru ymiskar og kanska samstundis hava eitt felags grundeyðkenni. Hesir hamir trína fram á tilverunnar pall, í ellini tódnaðir og skarpir, á miðjum aldri frískir og búnir, á barnaárum ekkaleysir og leikandi. Stundum fær ein hug at síggja seg sjálvan í einum yngri leikparti. Hvat segði eg tá? Hvussu hugsaði eg? Hvørjar vóru mínar kenslur? Minnið er svikaligt, men tað eru brøv ella dagbøkur ikki. Og enn minni bandaðar upptøkur.

Hetta er tráðurin í tí stutta einmansleikinum *Seinasta bandið hjá Krapp*, frá 1958, eftir Samuel Beckett. Leikurinn varð frumsýndur nú seinasta leygardag í Sjónleikarhúsinum, við Kára Øster sum Krapp, í leikstjórn, sum Hans Tórgarð hevur havt um hendur. Áskoðarin upplivir Krapp, sum hann nú er, á 69 ára aldri, sum hann var fyri einum mansaldri síðani, á 39 ára aldri – hendan yngra Krapp hoyra vit, varðveittan talandi á bandi – og sum hann var á uppaftur yngri árum. Leikurinn er soleiðis skrivaður, at hann goymir í sær triggjar fláir ella røddir, tann meira uttanveltað forteljandi Krapp, tann lýriska og næstan skaldaborna Krapp og Gamlakrapp, sum lítur aftur á sitt lív, eitt sindur gloymskur, heldur ilskur og ofta við vanvirðisliga burturkveistrandi tónalag.

Pallmyndin er eitt gamalt, slitið skriviborð, hvørs hurðar venda móti áskoðaranum. Á borðinum liggja dungar við gomlum bondum, hættisliga lagaðir upp. Hinumegin borðið situr Krapp, ein skeggvaksin gamal maður, hampuliga ílatin til tað, rættisliga væl greiddur. Hann situr og fjasast, hyggur nærsýntur at urinum, tekur ein lykil fram, fær hendur á eina banan, sum hann stingur í munnin, so hon dagar móti teimum ovfarnu áskoðaranum við ikki sørt reystum falliskum sveiggi. Krapp trilvar millum bondini,